

Arrest

nr. 118 018 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IV de KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 september 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. HECTORS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Y. K., die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 augustus 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 augustus 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 november 2012.

1.3. Op 24 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 juli 2013 aangetekend verzonden. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Op 8 augustus 2013 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, christen te zijn en afkomstig te zijn van Malikiya. U deed uw legerdienst van juni 2007 tot april 2009. Vervolgens keerde u terug naar uw geboorteregio en in juni 2011 werd u opgeroepen als reservist in het leger. U werd ingezet om in de stad Damascus op de basis Ruqnuddin bewakings- en patrouilleopdrachten te verrichten.

Op 04.07.2012 diende u een vrachtwagen met petroleum te vervoeren naar Aleppo. Op vijftig kilometer voor Aleppo werd u echter staande gehouden aan een checkpoint van het Vrije Syrische Leger. U werd uit uw vrachtwagen gehaald en geblinddoekt en geboeid overgebracht naar een ruimte. De volgende dag zou u uw bewaker hebben kunnen overtuigen u vrij te laten in ruil voor een som geld. Een dag later zou deze persoon erin geslaagd zijn u ongezien te laten ontkomen, in ruil waarvoor hij de som geld ontving. U zou vervolgens nog enige tijd zijn ondergedoken en zou besloten hebben het land te ontvluchten.

U verklaarde zich in België vluchteling op 30.08.2012.

Ook in België bevindt zich uw broer K.(...) G.(...) (O.V. 5.622.839 en CG 04/15322). Hij verklaarde zich vluchteling op 23.06.2004. Op 28.06.2007 weigerde het Commissariaat-generaal hem de status van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming. Op 29.04.2008 kwam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een gelijkaardig besluit middels arrest 10759.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken voor: twee rijbewijzen, paspoort van uw broer, artikels over de situatie in Syrië.

B. Motivering

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan uw verklaring dat u reservist was en dat u ten gevolge hiervan problemen vreest met het Vrij Syrische Leger geloof kan worden gehecht. Ook wordt het plausibel geacht dat u represailles dient te vrezen van de Syrische overheid, die u heden zou zoeken omdat u ervan verdacht wordt te zijn gedeserteerd en de vrachtwagen met petroleum te hebben gestolen.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asiëldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome. Dit artikel bepaalt dat onder misdrijf tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdrijf waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art.

25, § 3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders -, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

Van juni 2011 tot juli 2012 heeft u als reservist gewerkt op de basis van Ruqnuddin in Damascus. U deed bewakingsopdrachten en nam deel aan patrouilles. Dit laatste "om te zien of alles goed ging, of de veiligheid goed was; als er verdachten zijn nemen we ze mee, een bebaarde of zo", zo stelt u.

U stelt tijdens uw dienst meegewerkt te hebben aan de arrestatie van een veertigtal personen (CGVS p.5). Jullie riepen na de arrestatie doorgaans de 'Criminele Veiligheidsdienst' bij de zaak en leverden deze personen over aan hen. De arrestaties waarover u spreekt gebeurden om verschillende redenen. U stelt ondermeer salafisten en moslimbroeders te hebben opgepakt. Indien iemand op de lijst van de officier stond als 'gezocht', werd hij onmiddellijk naar de veiligheidsdienst gestuurd. U stelt verder dat jullie in principe iedereen die tot op ongeveer twee kilometer van de basis naderde en niet tot de regio Ruqnuddin zelf behoorde, oppakten: "Als ze van Douma,... waren, pakten we ze direct op. Wat doen ze daar, als ze niet van daar zijn?", zo zegt u (CGVS p.5). "We arresteerden ze, we riepen de criminele veiligheidsdienst op die hen kwam ophalen".

Wat er nadien met de mensen gebeurde die u had gearresteerd en overgeleverd aan de veiligheidsdienst, weet u niet, zo zegt u. Wel bent u ervan op de hoogte dat mensen die gekend zijn bij de veiligheidsdienst en een 'zwart verleden' hebben, mishandeld worden nadat ze aan hen werden overgeleverd (CGVS p.6). Zo stelt u: "Natuurlijk. Ja, als er een salafist is uit Hama bijvoorbeeld, dan wordt direct de vraag gesteld wat hij daar doet, dan kan die twee jaar vastgehouden worden, gefolterd ook uiteraard" (CGVS p.7). Dat u kennis had van het onfortuinlijke lot van de personen die u mee hielp arresteren, kan dan ook niet ontkend worden.

Het is inderdaad van een algemene bekendheid dat de Syrische veiligheidsdiensten, bij uitstek in het huidige conflict, bijzonder brutaal optreden tegen de burgerbevolking en tegen iedereen die verdacht wordt zich aan de zijde van de opposanten te hebben geschaard. Foltering en andere onmenselijke praktijken zijn schering en inslag, inzonderheid in de lokalen van de talrijke veiligheidsdiensten. Een aantal artikels die over het optreden van ondermeer de Syrische veiligheidsdiensten handelen, zijn toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uit uw verklaringen blijkt dat u deze opdrachten steeds uitvoerde als soldaat in een team van acht tot tien personen en onder het commando van een officier. Gevraagd wat u er van vond dat u deze mensen arresteerde, maakt u het onderscheid tussen personen die terecht en personen die onterecht werden opgepakt. Wat deze laatste categorie mensen betreft, stelt u dat u het niet normaal en zelfs 'barbaars' vond om hen te arresteren (CGVS p.6). Mensen die volgens u terecht werden opgepakt, verdienden het om gearresteerd te worden. Als ze bijvoorbeeld bij de moslimbroeders waren, dan verdienden ze het om opgepakt te worden, "daar ben ik voor" (CGVS p.6). Waar u wel tegen was, was het feit dat jullie soms mensen oppakten "die het niet verdienden om gefolterd of geslagen te worden" (CGVS p.7).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u medeverantwoordelijk bent voor de mensenrechtenschendingen die begaan werden tegen de tientallen personen aan wiens arrestatie u meewerkte en die werden overgeleverd aan de Syrische veiligheidsdiensten. Uw hulp bij de arrestatie en uitlevering van deze personen was wezenlijk en faciliteerde de nadien begane mensenrechtenschendingen, waarvan u wel degelijk weet had. Bovendien kaderden deze acties zich in een stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking, waarvan heden sprake is in Syrië.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich op een of andere manier zou hebben verzet of dat u zich heeft proberen te onttrekken aan de taken die u werden opgedragen. U haalt aan dat u als reservist verplicht was om de orders op te volgen die de officier u gaf (CGVS p.6): "Als ik een order kreeg dan was ik verplicht. Als ik het niet deed dan werd ik als een verrader beschouwd". Het dient inderdaad bevestigd te worden dat de Syrische overheid in het huidige conflict gebruik maakt van ernstige dwang die wordt uitgeoefend op ondermeer dienstplichtigen en reservisten. Wat uw situatie betreft blijkt evenwel uit bovenstaande dat u bij tal van arrestaties geen schroom voelde en het zelfs terecht vond dat personen werden opgepakt en mishandeld. In dit verband kan bijvoorbeeld nog verwezen worden naar de uitspraak: "Er zijn mensen die gefolterd worden, anderen niet, er zijn mensen die het verdienen om gefolterd te worden, anderen niet" (CGVS p.7). Uit uw verklaringen kan besloten worden dat uw verschoningsgrond, nl. dat u ertoe gedwongen werd om deze arrestaties uit te voeren, niet aanvaard kan worden. Uit uw verklaringen blijkt een zekere motivatie om de u opgelegde taken uit te voeren, in de zin dat u veel van de daden die u verrichtte en de gevolgen die eruit voortvloeiden terecht vond. Bovendien blijkt dat u een volledig jaar in dienst bent gebleven en zich pas onttrok aan uw functie toen u ertoe gedwongen werd, met name toen u in handen van de oppositie was gevallen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tal van mogelijkheden heeft gehad om zich aan deze situatie te onttrekken. Zo haalt u aan dat u tijdens deze periode terugkeerde naar uw familie in Malkiya, nabij de Turkse grens, om er uw rijbewijs te gaan vernieuwen en samen met uw familie het nieuwe jaar te gaan

vieren. U haalt desgevraagd aan dat u op dat moment eraan dacht om het land te verlaten, maar dat u dacht dat de situatie in Syrië spoedig zou verbeteren, dat u uw familie in de problemen zou brengen door het land te verlaten en dat bovendien de grensposten op dat moment nog in handen waren van de Syrische overheid (CGVS p.7-8). Niettemin blijkt uit uw verklaringen dat er effectief momenten zijn geweest waarop u, indien u zich werkelijk aan uw dienst wilde onttrekken zoals u beweert, hiertoe de mogelijkheid had.

Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient bijgevolg te worden besloten dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van Vluchteling zoals bepaald in de Conventie van Genève en u met toepassing van artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet tevens dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent het CGVS evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet is aangewezen dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar - volgens uw verklaring - uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.”

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, 2 / artikel 81 en artikel 75, 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten **K.(...) Y.(...)**
geboren te **Malikiyah**, op (in) **17.04.1988**
en van nationaliteit te zijn : **Syrië (Arabische Rep.)**

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op **24 juni 2013** werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van “*uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus*” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een “*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13*quinquies*), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: “*Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve*

beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.” Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van *“uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13 *quinquies*), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 52/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1F van het Verdrag van Genève, artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 en de rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld, voert verzoeker aan dat iemand die beticht wordt van een misdrijf, en zeker van zo'n ernstige misdaad als hetgeen waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitspraak meent te moeten en kunnen doen, recht heeft op bijstand van een advocaat en dat de mogelijke betichte bovendien dient te weten dat hij van een dergelijk misdrijf wordt verdacht wanneer hij wordt ondervraagd. Verzoeker stelt dat zijn gehoor niet gebeurde in het licht van een onderzoek naar zulk een misdrijf en meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele bevoegdheid heeft om dergelijke misdaad of misdrijf te onderzoeken. Verzoeker vervolgt dat hem nooit enige mededeling is gedaan dat hem in dat verband enige verwijten zouden worden gemaakt, laat staan dat hij als mededader of medeplichtige aan dergelijk misdrijf zou kunnen beschouwd worden. Ten aanzien van hem bestaat geen enkel onderzoek naar het feit of hij dader, mededader of medeplichtige zou zijn aan dergelijke feiten zodat volgens verzoeker voor hem ook het principe moet gelden dat hij geacht wordt onschuldig te zijn tot een veroordeling door een of andere rechtbank. Dit algemeen rechtsprincipe wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk geschonden door te beslissen dat hij als mededader dan wel medeplichtige zou kunnen worden beschouwd van dergelijke ernstige misdrijven tegen de menselijkheid, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat het overigens hallucinant zou zijn dat iemand wordt geacht aan dergelijke ernstige misdrijven te hebben deelgenomen op basis van zulk een zeer beperkt onderzoek waarbij het zelfs niet duidelijk is welk de mogelijke tenlasteleggingen zijn of welke de gelaakte feitelijkheden zouden zijn.

Voorts is verzoeker de mening toegedaan dat op basis van zijn verklaringen die in het verhoorverslag zijn opgenomen zeker niet kan besloten worden dat hij als medeplichtige aan een misdrijf tegen de menselijkheid zou kunnen beschouwd worden. Minstens moet worden aangenomen dat gelet op de specifieke situatie waarin hij zijn taak als reservist moest uitvoeren, die omstandigheid hem vrijstelt van elke individuele verantwoordelijkheid. Volgens verzoeker licht het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalde stukjes uit zijn verklaringen om daaraan bepaalde besluiten vast te knopen terwijl andere verklaringen volledig buiten beschouwing worden gelaten alhoewel die, in het kader van een zeer beperkte ondervraging die erg oppervlakkig en subjectief gekleurd is, essentieel zijn in het verhaal. Verzoeker citeert uit zijn verklaringen (gehoorverslag, p. 5) en stelt dat dit geen handelingen zijn die kunnen beschouwd worden *“als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen burgerbevolking met kennis van de aanval”*. Nog volgens verzoeker blijkt bovendien op geen enkele manier uit deze verklaringen dat het hij was die de mensen die werden opgepakt naar de veiligheidsdiensten zou hebben doorgestuurd. Hij werd hierover evenmin ondervraagd. Verzoeker benadrukt dat hij met *“wij”* uiteraard *“de patrouille”* die onder leiding van de officier staat bedoelt en dat hij dus nooit over enige individuele handeling spreekt. Een meer specifieke ondervraging zou duidelijk gemaakt hebben dat de patrouille de aangehouden en naar de kazerne bracht, dat de surete de aangehouden en in de kazerne kwam ophalen en dat het voor hem op het moment van de controle en de eventuele aanhouding zelfs niet mogelijk was te weten of iemand naar de surete zou gaan of niet, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat bij de ondervraging door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele aandacht werd besteed aan wat hij specifiek zelf deed. Verzoeker wijst er voorts op dat het om normale politiecontroles ging waarbij de identiteit werd gecontroleerd en waarbij op basis van de zaken die dan vastgesteld werden eventueel verdere acties werden ondernomen zoals het eventueel meenemen naar de kazerne. Mogelijks werd een bepaalde bevolkingsgroep gemakkelijker gecontroleerd dan een andere maar dit is volgens verzoeker op zich nog geen reden om te stellen dat dit handelingen zijn zoals bedoeld in het misdrijf dat het Commissariaat-generaal wil weerhouden. De beslissingen om deze mensen door te verwijzen naar de veiligheidsdiensten werden niet door verzoeker genomen maar werden in de kazerne, wellicht door de officier van hun patrouille of nog door een andere hogere officier, genomen. Het is uiteraard ook niet omdat hij wist dat sommigen van diegenen die werden aangehouden uiteindelijk werden opgehaald door de veiligheidsdiensten dat verzoeker kan beschouwd worden als iemand die als mededader of medeplichtige zou kunnen beschouwd worden aan een misdrijf tegen de menselijkheid. Verzoeker benadrukt dat hij nooit één van de in artikel 7 van de in het Statuut van Rome beschreven daden gesteld heeft en hij wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor nooit werd geconfronteerd met één van dergelijke feiten en met de vraag of hij één van dergelijke feiten zou hebben begaan of daarvan kennis zou hebben. Hij stelt dat enkel zijn opinie werd gevraagd over wat er zou kunnen gebeuren met mensen die naar de veiligheidsdiensten werden gebracht en wat hij daarvan vond. Op basis van een *“opinie”* tot het besluit komen dat hij medeplichtig zou zijn aan een bepaalde handeling kan volgens verzoeker uiteraard niet. Zelfs wanneer er zou van uitgegaan worden dat zulk een uiting van een opinie voldoende zou zijn om als mededader of medeplichtige te worden beschouwd, wat niet kan en hetgeen hier zeker niet het geval kan zijn, wijst verzoeker naar zijn verklaring waaruit blijkt dat hij uitdrukkelijk stelt *“Soms namen we mensen op die het niet verdienden om gefolterd of geslagen te worden. Maar als de officier het opdraagt, dan moet het. Dat zijn inhumane zaken”*. Afgezien van het feit dat de vraagstelling niet objectief is en al een antwoord in de mond van verzoeker legt, is het duidelijk dat verzoeker dit niet goedkeurde want dat hij het als onmenselijk bestempelde. Dit moet volgens verzoeker ook worden gezien in het licht van zijn eerdere verklaring dat een weigering om het bevel van de officier uit te voeren, er sowieso toe leidde dat hij zelf als verrader zou kunnen beschouwd worden en dat er duidelijke voorbeelden gekend waren van soldaten die dan ter plekke werden doodgeschoten. Verzoeker meent dan ook dat, zelfs indien er zou mogen van uitgegaan worden dat hij enige verantwoordelijkheid zou kunnen dragen voor de zaken die eventueel door de veiligheidsdiensten zouden gebeuren, hij alleszins in een omstandigheid verkeerde dat hij vrijgesteld was van individuele verantwoordelijkheid. Hij besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van de zaak slechts rekening heeft gehouden met fragmenten uit zijn relaas en daarbij aan de begrippen ‘misdrijf tegen de menselijkheid, medeplichtigheid of mededaderschap, individuele verantwoordelijkheid’ een invulling heeft gegeven die strijdig is met de invulling die aan dergelijke begrippen conform de bepalingen moet worden gegeven.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3, 2^e lid van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de feitelijkheden slechts meeneemt in haar beslissing in de mate dat deze passen in het door haar blijkbaar vooropgestelde doel van haar beslissing. Door selectief te zijn in het verhaal over de feitelijkheden, ontbreekt volgens verzoeker elke

objectiviteit in de motivering en kan deze motivering niet als afdoende worden beschouwd. Zo citeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit zijn verklaringen de zinsnede *“die het niet verdiende om gefolterd of geslagen te worden”* maar laat de rest van die zin uit de beslissing weg terwijl dit nochtans essentieel is om een juiste inschatting van de feitelijkheden te kunnen maken. Die zin vervolgt als volgt: *“maar als de officier het opdraagt, dan moet het. Dat zijn inhumane zaken.”* Verzoeker benadrukt dat het essentieel in zijn verhaal is dat hij sowieso folteren als inhumaan aanduidt. Verzoeker vervolgt dat evenmin rekening wordt gehouden met het feit dat wanneer hij iets niet deed, hij als verrader zou worden beschouwd en zou kunnen doodgeschoten worden. Dat uit zijn verklaringen zou kunnen blijken dat hij geen schroom voelde en hij het zelfs terecht vond dat personen werden opgepakt en mishandeld staat volgens verzoeker haaks op zijn verklaring dat hij niet anders kon omdat de officier het opdroeg en dat hij folteren of slagen inhumane zaken vond. Verzoeker besluit dat gelet op de feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier en het verhoorverslag, moet besloten worden dat de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende is zodat artikel 3 van de in het middel aangehaalde wet geschonden wordt.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Er dient benadrukt te worden dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid en restrictief moet worden toegepast.

3.5. De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan worden bijgetreden.

Wat betreft verzoekers stelling dat hij van juni 2011 tot juli 2012 in het leger heeft gediend als reservist, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker hiervan niet het minste begin van bewijs bijbrengt.

Derhalve dient verzoeker zijn voorgehouden profiel aannemelijk te maken louter op basis van zijn verklaringen. Bij de beoordeling van de bestreden beslissing omtrent de verklaringen van verzoekers profiel, en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het dagdagelijkse leven van een (christen) reservist in Syrië tussen juni 2011 en juli 2012, onderzoekt de Raad enerzijds naast de vraag of deze verklaringen feitelijk juist zijn en steun vinden in het administratief dossier, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en of hij op grond daarvan kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoeker.

Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker niet diepgaand werd ondervraagd over zijn directe leefomgeving als reservist en behorende tot de christelijke geloofsgemeenschap. Er werd in tegendeel genoeg genomen met verzoekers antwoorden zonder dat er verder concreet werd ingegaan op de veiligheidssituatie in Damascus waar hij op dat ogenblik gelegerd zou zijn geweest. Er

werden geen vragen gesteld over andere militairen, al dan niet reservisten, of over de bevelstructuur op de basis Ruqnuddin (administratief dossier, stuk 5, p. 4-6). Verzoekers verklaringen, inzonderheid over zijn voorgehouden profiel, werden ook niet getoetst aan objectieve informatie over de veiligheidssituatie in Damascus op het moment dat hij als reservist zou hebben gediend tussen juni 2011 en juli 2012. De landeninformatie van het Commissariaat-generaal beperkt zich bovendien tot artikels over de mensenrechtenschendingen en folteringen. De Raad beschikt dan ook over onvoldoende informatie om een oordeel te vellen over de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen waar hij voorhoudt reservist te zijn geweest in Syrië tussen juni 2011 en juli 2012.

3.6. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 8 augustus 2013 is onontvankelijk.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 juli 2013 wordt vernietigd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 5

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. A. VAN ISACKER,
dhr. W. MULS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS